

A kapus három éve vár

Egy tarnaörsi gyerek a fővárosba költözött, „el-szegődött” ipari tanulónak, és egyik osztálytársát követve a Vasasban lett igazolt labdarúgó. Tizenhat éves volt, kezdőnek kicsit koros, de ahhoz még túl fiatal, hogy a Mészöly, Puskás, Farkas féle klasz-sziszokkal együtt gyakorol-ton, két esztendeig. A Kossuth KFSE-nek remek gárdája volt, NB II-es bajnokságot nyertünk, és egy osztállyal feljebb is az első hat közé kerültünk. Külön büszke vagyok arra, hogy NB I B-s kapus-ként is kaptam néhány szavazatot az Év csapatá-ba.

— *Ha azt mondom Vas-as, mi jut az eszébe? — kérdezzük a 34 éves ka-pustól.*

— Elmény volt abban a társaságban futballozni. Kétszer az NB I-ben is védtem, háromszor csoma-goltam, hogy a tengeren-túlról utazunk, de végül mindig elmaradt a túra, és sokszor örültem, hogy a menőkkel edzhetek. Furcsa epizód, hogy mindkétszer cserél-cént álltam a háló elé

az NB I-ben. Először ti-zenöt éve a Szombathely ellen, amikor *Tamás Gyulát* kiállították. Másodsor négy évvel később a meg-sérült *Mészáros* helyett szerepeltem. Igaz, addig történt egy és más.

— *♦ Szentendrére gondol?*

— Igen, ott voltam ka-tona, két esztendeig. A Kossuth KFSE-nek remek gárdája volt, NB II-es bajnokságot nyertünk, és egy osztállyal feljebb is az első hat közé kerültünk. Külön büszke vagyok arra, hogy NB I B-s kapus-ként is kaptam néhány szavazatot az Év csapatá-ba.

Miután leszerelt, a 16 NB I-es gárda közül 14 hívta, de ő visszatért az angalföldiekhez. Fél év múlva a tarjáni Kovács a Vasashoz került, és a Sté-cé Szűcsöt kérte cserébe.

— Salgótarjánban értem a csúcsra, hiszen már az

első, az 1975—76-os baj-nokságban a diósgyőri Ver-rébbel holtversenyben a legjobb átlagot értem el az NB I-es kapusok között. Az ott töltött öt év alatt olim-piai, utánpótlás- és B-vá-logatott is voltam néhány-szor. Sőt, ötször, többek között a jubileumi, ötszá-zadik válogatott találko-zón, a legjobbak kispad-ján is ültem. Azon a ma-gyar—osztrákon öt cseré-ben egyeztek meg a kapi-tányok, s már elküldtek bemelegíteni, de az angol partjelző azt hitte, hogy én már a hatodik lennék, és nem engedte, hogy a pá-lyára lépjek. Tévedett, ám sajnos, rajtam kívül senki sem reklamált.

— *♦ Hat éve került Deb-recenbe.*

— Igen, s már az első esztendőben az év kapusa lettem. Három év csak-nem zavartalan volt, de 1983 tavaszán Békéscsabán

megrúgták a térdemet. A sors szeszélye, hogy ezen a mérkőzésen védtem utol-jára az NB I-ben.

— *♦ Mi történt azóta?*

— Az NB II-ben is ját-szogattam, de 1984 tava-szán kiderült, hogy a fá-jós térdem porcos, s csak fél év múlva műtöttek meg. Tavaly újra kezdtem, de a térdem nem bírta a terhelést, ezért a tartalék-csapatban is csak ritkán kaptam alkalmat. Nyáron pedig komoly urológiai pa-naszaim voltak. *Dr. Soltész István*, klinikai adjunktus, no és a gyógyszerek meg-gyógyítottak, de rengeteget kihagytam.

— *♦ Januárban mégis új-ra kezdte.*

— Könnyített edzéseket végzek, de most sem véd-hetek, hiszen a Hajdúbö-szörmény elleni edzőmér-kőzésen újra megsérültem. Az egyik játékos páros

lábbal ráartott a kezem-re.

— *♦ Hogyan tovább? Van még kitartása?*

— Nyárig a DMVSC-hez köt a szerződésem, megtiszteltetés lenne, ha ezt meghosszabbítanák. Ha nem így lesz, akkor „leve-zetőként” egy-két esztendő-re elmennék oda védeni, ahová hívnak. Összességé-ben örülök, hogy futballis-ta lettem, hiszen a sport-nak sokat köszönhetek. Kár, hogy így alakult az utóbbi három év, de lehet, hogy lesznek még szebb időszakok. Mert egyszer a balszerencés sorozatok is megszakadnak.